

O Skřítečkovi

Měsíc

Skříteček se zelenými cancourky běhá k potůčku a zpátky k lesu. „Já jsem strašně strašné strašidlo!“ volá na maminku. „Já Tě postraším. Uááh, uááááh!!!“

Rozhlédl se. Padá hebká rosa, co nevidět bude tma. Tmu nemá moc rád, rychle se otočil a zaběhnul do chaloupky.

Maminka chystá koupání, myje se už sám. Vyškrábal se z kýble, osušil a obléknul, vmžiku snědl večeři.

Přišel k tatínkovi, zatahal jej za nohavici.

„Já chci ještě na měsíc a na hvězdičky...“ Tatínek vstal od stolu, uhasil zbytek svíčky, sehnul se a zdvihnul Skřítečka k oknu.

„Vyzvedni mě výš – ještě!

Jé, měsíc!!!“

Vyhlídka

Tatínek přinesl z půdy veliký batoh. Skříteček zalezl dovnitř, půjdou na vyhlídku. „Hurá!“

Když se v batohu dost pohoupal, vystrčil hlavu. Stoupají vzhůru do kopce. Celý je porostlý mohutnými smrky, sem tam se mihne borovice nebo jedle. Cesta je jílovitě blátivá, mezi stromy prudce vyletují malí švitořiví ptáčkové.

Teď odbočili přes vysoké trávy a paseku doleva. Červenají se tu první jahody. Tatínek jich pár utrhnul a nasypal Skřítečkovi do dlaně.

Už minuli krmelec, objevil se průzor. Zanedlouho budou u tak trochu strašidelného - posedu.

Jsou na místě. Tatínek odložil batoh, rozvázal šňůrku a Skříteček vyskočil ven. Dlouze se protáhnul a vydal se k balíkům sena.

Opřeli se o kmen břízy, nad hlavami jim po nebi vlají drobné zelenkavé listy. Dívají se do dálky. Za loukou se rozprostírají široká barevná pole, následována kostelem a střechami chalup Lhoty, lesy, znovu pole, znovu louky a jako černá tečka za tím vším vystupují hory.

Skříteček zvednul suchou větvičku, začne vařit. Znovu odběhnul - nemá dost jehličí. „Omáčka bude za chvíli,“ usmál se na tatínka.

Drapák

Skřítečka z ranního snění vyrušilo hrozivé dunění. Po cestě hned za chaloupkou přijíždějí obrovská modrá auta s dlouhatánským drapákem. Vyskočil z postele, tohle musí vidět. Zastavila nedaleko. Vystoupili z nich čtyři lidé, pořádná chlapiska.

Na rukách mají kožené rukavice. Došli až k hromadě dřevěných klád, na kterých tak rád sedával. Vousatý se vrátil zpátky do auta a nastartoval motor. Vysouvá drapák... Rozevírá, zavírá čelisti. Zvedá jednu kládu po druhé a nakládá je na vozík.

Zbývá poslední.

Ne, tohle je Skřítečkovi vážně líto. Žili pod nimi mravenci a dříví navíc tak krásně vonělo.

Výlet

Maminka Skřítečkovi hřebínkem učesala slaměné vlásky. „Dnes pojedeme na výlet,“ řekla a tajemně se usmála. „Na zřícenině jednoho prastarého hradu!!!“ pokračuje nedočkavě tatínek. „A svezeme se vlakem.“

To bylo něco pro Skřítečka! Oblečený, obutý, najedený byl co by dup, i zoubky si krásně vyčistil.

Zamknuli chaloučku a vydali se pěšinou na vlakovou zastávku. Procházejí zarostlými lukami, dotýkají se útlých těl rozesmátých kopretin, odvážných zvonků, bodrých bedrníků i chrastavců.

Sluneční žár sílí. Nasadili si čepice.

Zastávku už mají na dohled, čas odjezdu se ale blíží a tak raději přidali do kroku. Jsou na místě.

Koupili si jízdenku a došli na nástupiště.

„Húúú, húúú,“ maličká okna se míhají, červený vlak vjíždí do stanice.

„Ten je ale krásný,“ zašeptal Skříteček ohromeně.

Nastoupili. Vevnitř sedí lidé, někteří potichu, jiní si nahlas povídají. Naproti je ještě pár míst volných. Posadili se. Skříteček přešel několikrát dlaní po sedadle. Za oknem pozoruje ubíhající krajinu a je mu tak hezky, dnes poprvé jede vlakem.

Opatrně vstávají, půjdou se nachystat ke dveřím, brzy budou vystupovat. Vlak zastavil a s bafnutím rozevřel dveře.

Ocitli se mezi zlatavými poli. Tatínek zvednul ruku, ukázal nahoru na kopec – tam, tam půjdou, a uložil Skřítečka do batohu.

Cesta vede přes pastviny, přicházejí k nim osamělé krávy s flíčky na zádech. Třepou ušatými hlavami, plácají ocasy, odhánějí tak dotěrné mouchy.

Opustili rozlehlé pastviny, stoupají borovicovým hájem. Slunce se opírá do větví i kůry stromů, celý les omamně voní.

Vyhledli si hezké místo, prostřeli na zem, najedli se a napili vody. Pokračují dál.

Mezi větvemi zahlédli první zdi. „Tady je to,“ vydechl spokojeně určený tatínek. Prošli hlavní branou. Paní v okénku vedle vchodu zaplatili vstupné, podala jim bílý lísteček s obrázkem a hadrovou myšku s dlouhýma ušima.

„Ta je moje,“ zajásal Skříteček a už ji držel v náručí. Běžel jí ukázat kousek po kousku celý hrad, společně volali na rytíře. Ale vůbec se neozval, nejspíš tvrdě spal.

Smrákalo se. Ještě naposledy zamávali a vydali se na zpáteční cestu.

Unavený Skříteček v batohu záhy usnul. Přišel tak o setkání se dvěma srnami i jízdu vlakem. Zdál se mu ale překrásný sen o rytíři a jeho malé přítelkyni myšce.

Maliny

Sluníčko smlsalo poslední kapku duhové rosy, když o sebe v chaloupce zazvonily tři plechové hrnečky. Jde se na maliny, po ránu jsou nejlepší!

Tatínek, Skříteček i maminka si obuli vysoké boty. Procházejí širokou vyschlou cestou, minuli maličké jezírko obrostlé rákosím. Sem prý chodili za teplých jarních večerů tatínek s maminkou pozorovat světlušky, ty svatojánské broučky. To ale ještě nebyl Skříteček na světě.

Do stromu několikrát zaťukal datel.

Při okrajích cesty leží šedočerné kamení, často s křišťálovým pokladem uvnitř. Kolem je spousta barevných voňavých květů, zeleně a všepronikající bzukot. Objevují se první maliny, každá chutná trochu jinak. Nejzralejší jsou ty dofialova. Ale pozor na vosy, těm chutnají taky.

Hrnečky se začínají plnit.

Trhali pilně, takže si ani nevšimli, že se obloha napříč potáhla věžovitými mraky. Náhle se spustil prudký liják...

Utíkají se schovat pod strom, maminka vyndává pláštěnky.

Zaujatě pozorují, jak déšť ohýbá stébla zvedajících se trav, hopká po větvích a s plesknutím pak spadne na promáčenou zem. Mokrý tanec zvolna ustává.

Vyšli ven. Slunce postříbřilo rostlinám listy, cestu přikryla zrcadla kaluží. Létavý hmyz si na slunci v bezpečí suší promáčená křídla, hlemýždi se znovu dávají do lezení.

Kos

Je večer. Kos, s hlavičkou zvednutou k nebi, na horní větvi vysokého habru, překrásně zpívá.

Ne, Skříteček se ani nepohne, nerad by ho vyrušil. Zavřel oči, na chvíli teď bude ptáčkem.

Přišla už i maminka s tatínkem a sedli si na lavici.

Vzápětí se ale z koruny stromu ozvalo několik čimčaravých zaštěbetání a kos byl pryč. Ještě pár zvolání z dálky a les nadobro utichnul. Občas zašelestilo v trávě, zapraskala větvička. „Zvířata chodí k potoku pít,“ pověděla Skřítečkovi maminka a podala mu ruku.

Dívají se nahoru na oblohu, co nevidět se rozzáří první souhvězdí.

Spadlo polínko, další. Ze starého dřevníku něco leze. Nejspíš ježek. Dupe, občas zavadí o kamínek. Tatínek ukázal před sebe. Skříteček s maminkou pomalu vstali, tichounce se přibližují...

Za překvapeným ježkem si zvesela vykračují – tři malí bodlinkové.

Na houbách

Skříteček s tatínkem se vydali zarostlou stezkou do lesa. Prošli hlubokými vlhkými roklemi posetými vysokým kapradím, propletli se mezi popadanými stromy. Na jeden Skříteček mrštně vyskočil. Trochu se pohoupe.

„Co to tam je?“ „Kde?“ zeptal se tatínek. „Tam v tmavém mechu...“ ukazuje Skříteček z výšky. Tatínek jde blíž...

„Hřib! Smím ho vyndat?“ Skříteček přikývnul.

„Tak běž,“ povídá tatínek slimákovi ještě v pruhovaném pyžámku a odlomil ho i s kouskem nohy, „to abys neřekl, že jsme se s Tebou nerozdělili.“

Dalšího opravdového hřiba objevili hned vedle, uvnitř ztrouchnivělého pařezu, a úplně nejvíc jich bylo na pasece pod mladými stromky.

Klobouky měly zakryté travou, co je tenká a dlouhá jako vlásky nějaké víly.

„Doneseme je mamince,“ zaradoval se Skříteček a rozběhnul se k domovu. „Maminko! Maminko!!!“

Maminka vyšla před chaloupku. „Povoň si,“ vybírá jí Skříteček hrdě ty nejkrásnější houbičky. „To je vůně –, a sametový klobouček mají, jako by se právě chystaly na bál...“, směje se maminka a připravila je hned k obědu.

Oběd byl výborný. Skříteček byl moc spokojený a ještě večer před usnutím, sotva zavřel oči, v duchu uviděl ty voňavé hnědé hlavičky jen tak narychlo poschovávané v trávě.

Sklizeň

„Skřítečku, pojd' honem ven!“ zaťukal tatínek na přední okno chaloupky. Skříteček spěšně zavírá dveře. Co je to za podivný hluk?

„Začala sklizeň,“ řekl tatínek a ukázal na nedaleká pole. Opravdu, něco tam jezdí. „Půjdeme to prozkoumat,“ navrhnul Skříteček. Vyhoupnul se tatínkovi na ramena, za chvíli tam budou.

Polem projíždí mohutný stroj a cestou požírá celé klasy. Skříteček vykulil oči.

„To je kombajn,“ poučil ho tatínek, „klasy nepožírá, ale sklízí. Však se dobře podívej. Čas od času se zastaví, počká na traktor s valníkem – tamhle jede, aby na něj přesypal posbírané obilí.“ Tatínek má pravdu, obilí se sype dlouhým rukávem. Je to tak zajímavé.

Kombajn se rychle přibližuje. Vtom zablikal a jeho řidič na Skřítečka přátelsky zamával. Skříteček mává, mává, mává, co může. Snad ho taky uviděl...

Procházka

Navečer byla pole sklizena, k chaloupce se vrátil klid. Vyšli si na pozdní procházku. Měli štěstí, zahlédli samotářského jezevce s plochým ocáskem. Vylezl z hnědavého křoví pod slunným svahem, ze kterého ještě před časem, než ji vytlačily bující plevy, voněla mateřídouška. Na rozlehlé louce se pásly srny, co chvíli zvedaly hlavy a obezřetně pozorovaly okolí. Párkrát už i zahoukla sova.

Když vyšli na kopec nad vesnicí, byla tma. Pod nimi zářila čtvercová okna chalup, namodralá světla lamp lemovala starou venkovskou silnici a připomínala tak korálky na dlouhém krku hor. Sem tam v dálce zablikalo osamělé světýlko.

Skříteček tuze rád pozoroval tu tajemnou nádheru a představoval si život uvnitř stavení. Jací tam asi žijí lidé? Co právě dělají? Je mezi nimi i ten mladý řidič, co mu dnes tak hezky zamával?

Vodník

Nazítří nedal Skříteček jinak, než že zajdou do vesnice. Chce navštívit tu starou hodnou paní z modrobílé chaloupky hned pod kopcem. Dává mu dobré kulaté koláče, které voní po celém stavení, ráda si s ním povídá. Prozradí jí, co kde uviděl, pohladí její tříbarevnou kočičku i rohatou kozu. A ve vedlejším stavení pana Štilce zase Belu, velikánského bílého špice.

Cestou zpátky se zastavili u rybníka. Na břehu tam sedává vodník v obnošeném kabátě, mlčky pokouje dýmku. Zamyšleně pozoruje klidnou a hned zase zčeřenou hladinu, sotva viditelný pohyb leknínu, když do něj narazí nepozorná rybka. V duchu zdraví žíznlivé vlaštovky, jiříčky, skřivany i ostatní ptáky, smáčeující svoje zobáčky ve vodě, a možná jim tak trochu závidí, protože sám se napít nemůže – postavily ho tam totiž děti.

Loučení

Maminka začala balit. Skříteček se ještě rychle běží rozloučit s potůčkem. Slezl dolů ke korytu, rukou zašátral ve vodě. Vybírá z ní lesklé barevné kamínky, prohlíží je a zase vrací zpátky.

Žbluňk, žbluňk..., čeří bláto a písek na dně.

Proud unáší několik růžových okvětních lístků. Jestlipak ještě najde ty podivné larvy obalené pískem?

Přitáhnul k sobě dlouhé stéblo, leze po něm hnědobílý šneček. Mezi pomněnkami vystrčila z díry hlavu urousaná myš. Ustaraně se rozhlédla a zaběhla do trávy. Skříteček sleduje vlnící se stébla, vlnění rázem ustalo. Kampak má asi namířeno?

Na suchý bodlák přistála kovově lesklá vážka s krajkovými křídly. Vstal, cestou se ještě zastaví u hlemýždě.

Už je zpátky v chaloupce. Pomalu přes hlavu svléká zelenou košilku plnou drobných cancourků a podává ji mamince. Končí léto i tatínkova dovolená. Vráť se zpátky do města a pro většinu lidí se z něj znovu stane Matěj.